

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR.578
din data de 14.09.2016

Dosar nr.: 49/2016

Petiția nr.: 419/28.01.2016

Petent: ...

Reclamat: -

I. Numele, domiciliul sau reședința părților.

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.1.

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

-

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare.

2.1. Neacordarea sporului de antenă cu respectarea prevederilor legislative, respectiv, a articolului nr. 65 alin.3 din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice considerat de petent a fi discriminatoriu în comparație cu art. 65.alin.1 și art. 63. alin.1 din același act normativ.

III. Procedura de citare.

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Prin adresa nr. 419 din data de 08.02.2016 a fost comunicată petentului excepția necompetenței materiale a Consiliului, invocată din oficiu, având la bază Decizia nr. 997/2008 a Curții Constituționale.

Prin adresa nr. 1291 din 03.03.2016 Consiliul a solicitat un punct de vedere Secției 20 Poliție Prin adresa nr. 2139 din 06.04.2016 Direcția Generală de Poliție a Municipiului București a comunicat un punct de vedere.

IV. Susținerea părților

IV.1. Susținerea petentului

4.1.1. Petentul sesizează faptul că nu i s-a acordat sporul privind condițiile grele de muncă și toxicitate (sporul de antenă) cu toate că desfășoară activități în același spațiu cu alți colegi care beneficiază de acest spor, întrucât aceștia nu sunt puși la dispoziție sau sunt puși la dispoziție pentru situații temeinice.

În data de 26.12.2010 în urma unor activități polițienești desfășurate în Complexul Comercial Europa petentul având calitatea de ofițer de poliție în cadrul Direcției Generale de Poliție a Municipiului București a fost reclamat de către un grup de patroni români și chinezi cu privire la săvârșirea unor fapte de abuz în serviciu ce au avut consecință constatarea altor fapte penale (tâlhărie, lipsire de libertate, fals în înscrisuri, uz de fals etc.)

Urmare a acestor aspecte, la data de 17.01.2014, petentul a fost pus la dispoziția Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, întrucât s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva acestuia.

Potentul consideră discriminatorii prevederile art. 65 alin 3 din Legea 284/2010, care prevede următoarele: *Polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare puși la dispoziție, potrivit legii, ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale sau care sunt judecați în stare de libertate ori eliberați provizoriu pe cauțiune beneficiază: 1. de salariu de funcție minim corespunzător gradului profesional deținut, 2. de salariul gradului profesional, 3. și de gradațiile convenite, până la definitivarea situației*, în comparație cu art. 65. alin (1) unde sunt prevăzute următoarele: *Personalul militar pus la dispoziție, potrivit legii, ca efect al trimiterii în judecată unei instanțe penale, în stare de libertate, precum și cel eliberat pe cauțiune beneficiază: 1. de solda de funcție minimă corespunzătoare gradului deținut; 2. de solda de grad, de gradațiile convenite; 3. precum și de alte drepturi salariale prevăzute de normele metodologice aprobate de ordonatorul principal de credite, până la definitivarea situației și prevederile art. 63. alin (1) Cadrele militare în activitate, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare care sunt puși la dispoziție în situații temeinic justificate, potrivit legii, beneficiază 1. de solda funcției de bază avută/salariul funcției de bază avut, (cu excepția soldei de comandă/salariului de comandă), 2. precum și de celelalte drepturi salariale avute, în condițiile prevăzute prin norme metodologice aprobate prin ordin al ordonatorului principal de credite.*

Potentul susține faptul că, prin prevederile art. 65 alin.3 se face o discriminare între persoane comparativ cu art. 65. alin (1) și 63. alin (1) deoarece fac parte din aceeași categorie de personal. Din acest motiv petentul consideră articolul în cauză, respectiv, art.65 alin.3 ca fiind discriminatoriu deoarece nu beneficiază de aceleași drepturi ca și colegii săi, drepturi care sunt prevăzute la art. 65 alin.1 și la art. 63 alin 1 din Legea nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Prin punctul de vedere comunicat prin adresa nr. 2139 din 06.04.2016 de către Inspectoratul General al Poliției Râmâne-Direcția Generală de Poliție a Municipiului București se precizează faptul că nu au fost săvârșite fapte de discriminare din următoarele considerente:

Prin rechizitoriul nr. 650/P/2012 din 21.11.2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Justiție și Casație-Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, s-a dispus trimiterea petentului în judecată în stare de libertate pentru săvârșirea infracțiunilor de tâlhărie, lipsire de libertate în mod ilegal, infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, fals intelectual în

formă continuată, uz de fals în formă continuată, folosirea instrumentelor oficiale false toate cu aplicarea art. 33 lit. a) din vechiul cod penal.

Prevederile articolului indicat de petent ca fiind discriminatoriu se coroborează cu pct. 28.3 din Anexa nr.1 la Ordinul M.A.I. nr.S/214 din 05.10.2011, respectiv Normele metodologice privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar, polițiștilor și personalului civil din M.A.I conform căruia în cazul în care polițiștii aflați în situațiile prevăzute la art. 65 alin 3 capitolul II al anexeii nr.VII la legea-cadru beneficiau și de alte drepturi salariale acestea nu se mai acordă.

Prin Dispoziția directorului general al Direcției Generale de Poliție a Municipiului București nr. 1239 din 23.01.2014, începând cu data de 17.01.2014, petentul a fost pus la dispoziția Sectorului 6-Secția 20 Poliție, beneficiind de coeficientul de ierarhizare minimal salariului pentru funcția îndeplinită, corespunzător gradului profesional pe care îl are. Petentul în mod legal, nu mai beneficiază de “sporul pentru condiții grele și toxicitate” având în vedere că acest spor nu a fost inclus în stabilirea salariului lunar brut, fiind acordat ca spor distinct.

Totodată, face trimitere la art. 7 alin 1 din Legea nr. 554/2004 contenciosului administrative conform căruia “(1) Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se considera vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ unilateral, trebuie să solicite autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia. Plângerea se poate adresa în egala măsură organului ierarhic superior, dacă acesta există”.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. **În fapt**, Consiliul este chemat să analizeze dacă solicitarea petentului adresată Consiliului cade sub incidența O.G. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare.

5.2. **În drept**, Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, având în vedere dispozițiile **art.28 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, potrivit căroră “*Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență când în mod vădit constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.*”, și dispozițiile **art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, ce prevede următoarele: “(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției. (2) Excepțiile vor putea fi unite cu fondul dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției.” și ale **art.64**, din aceeași procedură mai sus menționată “(1) Când în fața Colegiului director se pune în discuție competența acestuia, se va indica instituția sau un alt organ competent. (2) Dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției, excepția va fi unită cu fondul. (3) Colegiul director va trece la soluționarea petiției, cel nemulțumit putând ataca hotărârea asupra fondului la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.” va analiza cu prioritate excepția invocată în speța de față.

5.3. Raportat la excepția necompetenței materiale a Consiliului, invocată din oficiu, având la bază Decizia nr. 997/2008 a Curții Constituționale, se reține faptul că jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este o „jurisdicție administrativă” ce presupune o procedură specială, administrativ-jurisdicțională, ce se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare.

5.4. Colegiul director apreciază că nu se poate pronunța pe texte de lege, aspect susținut și de **Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare prin care Curtea Constituțională:

„Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr.7604/99/2007 al Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.”

5.5. De asemenea, există organe reglementate de Constituție care au competență absolută de a analiza discriminarea instituită prin dispoziții legale (Curtea Constituțională, care în temeiul art.1 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este unica autoritate de jurisdicție constituțională din România și care s-a pronunțat în mai multe rânduri în sensul constituționalității sau neconstituționalității unor prevederi legale, raportat la art. 16 din Constituție privind egalitatea în fața legii).

5.6. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu poate avea competența de a recomanda ori impune, sub sancțiune, adoptarea sau modificarea unui act normativ sau a unor dispoziții legale, nici de a interfera în competențele legislativului prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative, nici în competențele Curții Constituționale sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.(Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008).

5.7. Ținând cont de aspectele precizate, Consiliul urmează a admite excepția necompetenței materiale a Consiliului, invocată din oficiu, având la bază Decizia nr. 997/2008 a Curții Constituționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea **excepției necompetenței materiale a Consiliului**, invocată din oficiu, având la bază Decizia nr. 997/2008 a Curții Constituționale;
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință :

ASZTALOS CSABA FERENC – membru

BERTZI THEODORA – membru

DINCĂ ILIE– membru

JURA CRISTIAN – membru

LAZĂR MARIA – membru

LUMINIȚA GHEORGHIU – membru

POPA CLAUDIA SORINA – membru

Data redactării :28.09.2016

Redactat și motivat de P.C.S. și V.F.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Având în vedere prevederile art. 18 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000** („*Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de*

activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.”), Colegiul director prezintă următorul

PUNCT DE VEDERE

privind obiectul petiției:

O.G. nr. 137/2000, prin art. 2 alin. 1, definește discriminarea prin următoarele: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

În conformitate cu jurisprudența CEDO în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

Colegiul director constată că situația petentului, trimis în judecată pentru fapte de natură penală (și prin urmare pus la dispoziție), nu este analoagă cu situația persoanelor care nu au pe rolul instanțelor de judecată astfel de cauze. În mod logic persoanele acuzate de comiterea unor fapte de natură penală ar trebui suspendați până la soluționarea definitivă a cauzei, însă datorită lungimii unui proces, legiuitorul a decis ca aceste persoane să nu rămână fără niciun venit, practic oferind o favoare. Sporurile solicitate de petent, neacordate, nu pun în pericol subzistența petentului, astfel acordarea lor poate fi suspendată. În situația în care instanța de judecată va considera că petentul nu a comis faptele penale pentru care este acuzat, va primi ulterior drepturile salariale care nu i-au fost oferite.

În consecință cele arătate de petent nu reprezintă fapte de discriminare.

Red.: Haller István